

Jo Claes

Vermoorde onschuld

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

Graag uw reacties op
www.jo-claes.be
www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2015
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink Design
Omslagfoto Uschi Claes
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 326 3
D 2015 4765 4
NUR 330

Eerste druk maart 2015
Tweede druk april 2015
Derde druk mei 2015
Vierde druk juni 2015

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

*Dit is vreemd bedrog. Subtiële logen,
verwisseling des wezens en des schijns.*

FREDERIK VAN EEDEN
Uit: *Het Lied van Schijn en Wezen*, III

Voor Katrien

HOOFDSTUK 1

Piazza Donati

Firenze

I

In Siena, de voorlaatste stad op hun rondreis door Toscane, was Lucie Meerten tot de conclusie gekomen dat reizen niet op de eerste plaats inhield dat je vreemde landen leerde kennen. Veel vaker – en meestal ongewild – werd het een ontdekkingsstocht door het landschap van je eigen relatie.

En dat, had ze ondervonden, kon behoorlijk tegenvallen. In die mate zelfs dat de relatie de reis niet overleefde. Omdat de constante nabijheid van de ander in een kleine hotelkamer te opdringerig werd. Omdat zijn onafgebroken aanwezigheid, de klok rond, te veel werd. Omdat na enkele dagen bleek dat zonder afstand de aantrekkingskracht heel wat minder was. Kortom, omdat het pijnlijk duidelijk werd dat je toch niet zo goed bij elkaar paste als je had gedacht.

De gevolgen daarvan waren onvermijdelijk. De vroegere toegeeflijkheid veranderde in prikkelbaarheid, het geduld in ongeduld, het gekibbel in ruzie. Tot er geen weg meer terug was en de hotelkamer ondraaglijk klein aanvoelde voor twee mensen die elkaar voortdurend op de zenuwen werkten.

Dat was, in een notendop, het parcours dat zij en Wouter hadden afgelegd tijdens hun eerste reis samen. Een veertiendaagse trip langs enkele Toscaanse kunststeden: Lucca, Pisa, San Gimignano, Siena... en tot slot: Firenze, de stad van Michelangelo, het hoogtepunt van wat een onvergetelijke reis zou worden. Tenminste, volgens Mieke. Die had zo lang aangedrongen om mee te gaan dat Lucie tenslotte was gezwicht.

‘Zou het niet fantastisch zijn,’ had Mieke op een dag gezegd, ‘om met z’n vieren op reis te gaan? Wouter en Ruben zijn van kindsbeen af vrienden en wij willen al zo lang samen naar Toscane.’

Het voorstel kwam niet uit de lucht vallen. Al van toen ze kunstgeschiedenis studeerden, wilden ze een rondreis door Italië maken, maar het geld was in die tijd nooit voorhanden geweest. En later, toen ze alle twee een baan hadden, was Mieke gaan samenwonen met Ruben en zat een reis met z’n tweetjes er niet meer in. Tot nu. Met twee koppels kon het plots wel. En betaalbaar was het ook. Mieke had in Leuven een tour-operator gevonden die een busreis aanbood met een ervaren gids en een programma dat op maat was gesneden. Wat lette hen dus?

Lucie had niet onmiddellijk toegehaapt. Normaliter zou ze er nooit voor kiezen om per bus, samen met vijftig onbekenden, twee weken lang door Italië te toeren, maar afgezien daarvan was er nog iets wat haar deed aarzelen. Zij en Wouter hadden nog maar vijf maanden een relatie en in die omstandigheden was het misschien beter om eerst met z’n tweetjes op reis te gaan.

Haar bezwaar werd door Mieke vakkundig gecounterd. Het ene sloot het andere niet uit, had ze vol overtuiging gezegd. We gaan samen, maar toch apart. We houden de nodige afstand als daar behoefte aan is en we doen dingen samen als we daar

zin in hebben. Het beste van twee werelden met andere woorden.

Uiteindelijk had Lucie het voorstel met Wouter besproken en die bleek geen bezwaar te hebben. Integendeel zelfs. Gezellig, vond hij, zo met twee koppels. Ruben was zijn beste vriend en de formule had haar voordelen. Als de dames wilden gaan shoppen, moesten de heren niet mee en konden die intussen iets anders doen.

En dus had Lucie zich over haar bedenkingen heen gezet. Ze kochten de tickets en bestudeerden de steden die ze zouden aandoen. De busrit naar Italië was een kwelling, maar eenmaal ter plaatse zou alles veel beter gaan.

Het tegendeel was waar. De gids bleek onervaren, de hotels vielen tegen, het programma was te zwaar. Vooral Wouter stoorde zich aan alles en nog wat. Lucca was te druk, Pisa te warm, San Gimignano te toeristisch. Hij klaagde over de kamers, de medereizigers, de maaltijden, de bedden...

Lucie wist na een paar dagen niet meer hoe ze het had. Wouter leek een metamorfose ondergaan te hebben of anders kwam zijn ware aard nu pas boven. En die stond haar helemaal niet aan. Haar vriend bleek een onmogelijke reisgezel te zijn en een zeurpiet bovendien. Er kwam ruzie van. Eerst nog in de hoop op beterschap, later tegen beter weten in. En gevrijd werd er allang niet meer. Sterker nog, terwijl ze voorheen elke avond de twee bedden tegen elkaar hadden geschoven, trok Lucie het hare nu zo ver mogelijk bij dat van Wouter vandaan.

Het manoeuvre was tekenend voor de kloof die tussen hen was ontstaan en had iets tot gevolg wat Lucie nooit voor mogelijk had gehouden. Het gebeurde tijdens hun laatste nacht in Siena. Ze waren die avond laat uit geweest en Wouter had te veel gedronken. Terug in de kamer werd hij plots handtastelijk. Lucie weerde hem af, maar dat had een averechts effect. Hij

duwde haar met haar rug tegen de muur, perste zijn mond op de hare en grabbelde onder haar rokje.

Hoe ze weg was geraakt, wist ze achteraf niet meer, alleen dat ze de gang op was gelopen naar de kamer van Mieke en Ruben. Terwijl ze met moeite haar tranen kon bedwingen, vertelde ze wat er was gebeurd. Ruben begreep dat ze niet terug naar haar kamer kon en bood zijn bed aan. Hij zou wel bij Wouter overnachten en hem tegelijk inpeperen dat zijn gedrag ontoelaatbaar was.

De volgende ochtend putte Wouter zich uit in excuses. Het was de alcohol geweest, de spanning, haar herhaalde afwijzingen... Het zou nooit meer gebeuren, daar kon ze op rekenen. Zo was hij niet, dat wist ze toch.

Lucie zag dat hij oprecht spijt had en zich schaamde, maar met hem in een kamer slapen wilde ze niet meer. Ze vertrokken na het ontbijt naar Firenze en het eerste wat ze bij aankomst deed, was in het hotel een eenpersoonskamer vragen voor haarzelf. De dame bij de receptie verontschuldigde zich. Het hotel was helemaal volgeboekt, er was zelfs geen bezemkast meer vrij.

Lucie voelde de moed in haar schoenen zinken. Ze kon natuurlijk naar een ander hotel op zoek gaan, maar daar wilde Mieke niets van weten. Als Ruben het goedvond, deden ze de resterende tijd gewoon wat ze de voorbije nacht hadden gedaan. De meisjes sliepen in één kamer, de jongens in de andere. Ruben ging grootmoedig akkoord en Wouter, die had gewoon geen stem in het kapittel.

Voor het eerst genoot Lucie voluit van de reis. Het was alsof een zware last van haar schouders was gevallen nu er definitief een punt stond achter haar relatie met Wouter en het voorval in Siena verschoof al snel naar de achtergrond door al het prachtige dat Firenze te bieden had.

Ze bezochten het Palazzo Vecchio en de Santa Maria del

Fiore. Ze dwaalden urenlang door de Galleria degli Uffizi en vergaapten zich aan Botticelli's *Geboorte van Venus*. Ze staken de Arno over via de Ponte Vecchio en wandelden tot aan het Palazzo Pitti. Ze kuierden over de Piazza della Signoria en maakten grapjes over het beroemdste mannelijk naakt ter wereld: de replica van Michelangelo's *David* waarvan ze later het origineel gingen bekijken in de Galleria dell' Accademia.

De dagen vlogen voorbij. Terwijl Lucie zo gewoon mogelijk deed tegen Wouter, sloofde hij zich uit om zich van zijn beste kant te laten zien. Hij was hoffelijk, charmant, zeurde niet meer en hoedde zich ervoor te veel te drinken. Het was duidelijk dat hij de breuk hoopte te herstellen, maar dat was voor Lucie uitgesloten. Hoe erg hij ook zijn best deed om het weer goed te maken, wat haar betrof was er geen weg meer terug.

En zo begon hun laatste dag in Firenze en gebeurde er iets wat Lucie op dat ogenblik beschouwde als de apotheose van deze toch wel zeer bewogen reis waarop het niet aan hoogte- en dieptepunten had ontbroken. Er stond die ochtend een wandeling door de beroemde Boboli-tuin op het programma, maar de rest van de dag was iedereen vrij om te doen waar hij zin in had. Lucie en Mieke besloten om op stroomtocht te gaan door de winkelstraten, terwijl Ruben en Wouter ervoor kozen om uitgebreid te gaan lunchen en daarna gezellig door de stad te flaneren. *Dolce far niente*. Je moest je op reis aanpassen aan de plaatselijke gewoontes.

Om zes uur hadden ze afgesproken in de bar van het hotel. Beladen met pakjes en opgewonden over wat ze hadden gekocht, kwamen Lucie en Mieke enkele minuten te vroeg aan. De mannen waren er nog niet; ze besloten alvast iets te drinken. De kelner had nog maar net hun martini's gebracht, toen Lucie een man in het oog kreeg die wat verderop aan een tafeltje bij het raam zat te praten met een vrouw.

Haar hart sloeg een slag over. Eerst dacht ze dat ze zich vergiste, maar nee: hij was het echt. Lukas Lebowski. Dé Lukas Lebowski van wie ze elke roman had gelezen en herlezen. Ze herkende hem onmiddellijk van de foto op de cover van zijn boeken, maar in werkelijkheid zag hij er nog een stuk knapper uit. Vooraan in de veertig, slank gebouwd, een Romeins profiel met lichtjes gebogen neus, wat grijzend haar aan de slapen en mooie, donkere ogen.

Wat, vroeg ze zich af, deed Lukas Lebowski in Firenze? In hetzelfde bedenkelijke hotel dan nog dat met weinig zin voor waarheid in hun reisbrochure was omschreven als comfortabel en ideaal gelegen. De man was een succesauteur. Als je de kranten mocht geloven, waren zijn drie laatste romans bestsellers geweest en er deden zelfs geruchten de ronde dat zijn boeken binnenkort werden verfilmd. Zo iemand kon zich toch een veel beter hotel permitteren dan dit?

Lucie stootte Mieke aan. Met een knikje in de richting van het raam vroeg ze:

‘Weet je wie dat is?’

‘Wie? De man of de vrouw?’

‘De man.’

Er verscheen een denkrimpel tussen Miekens wenkbrauwen.

‘Geen idee. Knappe vent, dat wel.’

‘Het is Lukas Lebowski,’ zei Lucie en ze hoorde zelf hoe opgewonden ze klonk.

‘Lebowski? Is dat niet de schrijver die je zo graag leest?’

‘Ik heb zijn laatste boek net uit. Het ligt boven in de kamer.’

‘Is dat zijn vrouw?’

‘Nee, joh. Hij is gescheiden. Al een jaar of vier.’

‘Zijn vriendin dan.’

Lucie bekeek de vrouw wat beter. Ze droeg een elegant zomerpakje in zachtgroen, had halfvang geblondeerd haar en zag er niet slecht uit voor haar leeftijd.

‘Kan niet. Ze is te oud.’

‘Hoezo? Ze lijkt ongeveer even oud als hij.’

‘Lebowski heeft altijd jonge vriendinnen.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Uit de boekjes,’ antwoordde Lucie met een gegeneerd lachje. ‘Er verschijnen geregeld artikelen over hem in vrouwenbladen. Naar het schijnt bestaat zijn lezerspubliek voor driekwart uit vrouwen. Al zijn boeken zijn ook opgedragen aan een vrouw. Altijd dezelfde. Katrien, heet ze. Lebowski heeft nooit willen vertellen wie ze is, wat natuurlijk de wildste geruchten in het leven heeft geroepen. Volgens sommigen is ze een lang verloren jeugdliefde, volgens anderen gaat dat het om een onbereikbare vrouw op wie hij al jaren in het geheim verliefd is.’

‘Dat zou toepasselijk zijn,’ glimlachte Mieke. ‘Hier in Firenze.’

‘Hoezo?’

‘Denk eens na.’

Lucie fronste.

‘Sorry, ik ben niet mee.’

‘We hebben gisteren zijn standbeeld nog gezien,’ hielp Mieke. ‘Dante Alighieri. Hij was zijn leven lang ook verliefd op een onbereikbare vrouw.’

‘Op Beatrice,’ knikte Lucie nu ze het begreep. ‘Maar bij Lebowski is het een heel ander verhaal. Een journalist is er onlangs achter gekomen wie de mysterieuze Katrien is. Het blijkt om zijn dochter te gaan. Ze is negentien en studeert rechten in Leuven. Naar het schijnt is ze haar vaders oogappel. Vandaar telkens opnieuw die opdracht.’

‘Mooi toch.’

‘Ik kan niet geloven dat hij hier voor ons zit,’ zei Lucie met een zucht. ‘In Leuven ben ik hem nooit tegengekomen.’

‘Hoezo? Woont hij ook in Leuven?’

‘Zijn vader was professor aan de universiteit van Krakau. Net voor de bouw van de Muur is hij naar het Westen gevlucht. Hij heeft een tijdlang in Leuven gedoceed en is met een Vlaamse getrouwd.’

‘Je lijkt echt wel alles over hem te weten.’

‘Wat wil je? Ik ben een grote fan.’

‘Ga dan dag zeggen.’

Lucie aarzelde.

‘Zou ik?’

‘Waarom niet?’

‘Toch niet met die vrouw erbij.’

‘Je wordt op je wenken bediend,’ knikte Mieke in de richting van het raam.

Lucie zag wat ze bedoelde. De vrouw die al enkele minuten druk gesticulerend en veel te luid had zitten praten, stond ineens op, boog zich over het tafeltje heen en snauwde de man tegenover haar iets toe. Daarna draaide ze zich om en beende met driftige passen de bar uit.

‘Hoho... die is boos,’ zei Mieke.

Lucie bestudeerde Lebowski’s reactie. Hij maakte geen aanstalten om de vrouw achterna te gaan en nam schijnbaar onbewogen een slok van zijn glas.

‘Zo,’ gniffelde Mieke. ‘Opgeruimd staat netjes. Waar wacht je nog op?’

‘Denk je dat ik niet durf?’

‘Dat denk ik, ja.’

‘Let dan maar eens op.’

Lucie dronk de rest van haar martini in één teug leeg, schoof haar stoel achteruit en liep met een air van natuurlijke zelfverzekerdheid in de richting van het tafeltje bij het raam. In werkelijkheid voelde ze zich allesbehalve op haar gemak. Haar hart klopte in haar keel en haar handpalmen waren vochtig. Maar de

kans was te mooi om te laten liggen en wat was het ergste dat er kon gebeuren? Dat hij haar afwimpelde? Nou ja, dan had ze het tenminste geprobeerd. Trouwens, Lebowski's reputatie kennde, verwachtte ze niet dat hij dat zou doen. Ze had haar kortste rokje aan en haar benen, wist ze, mochten worden gezien.

'Meneer Lebowski?'

De man draaide zich in haar richting.

'Het spijt me dat ik u stoort, maar ik zag u toevallig zitten en ik wilde even komen zeggen dat ik uw boeken geweldig vind.'

Er verscheen een verrast lachje op het knappe gezicht van de schrijver.

'Dat doet me plezier, juffrouw.'

Het was de eerste keer dat Lucie zijn stem hoorde. Die klonk zacht, sonoor, aangenaam.

'Ik heb uw laatste roman net uit. Volgens mij is het de beste van allemaal.'

'Dat is heel vriendelijk van u.'

'Vooral de manier waarop u de spanning er tot op de laatste bladzijde hebt weten in te houden. Dat is werkelijk... fenomenaal.'

Lebowski reageerde op het compliment met een lichte buiging van zijn hoofd. Toen maakte hij een uitnodigend gebaar naar de stoel tegenover hem.

'Wilt u even gaan zitten?'

Lucie geloofde haar oren niet.

'Stoort het niet?'

'Integendeel. Ik wilde net een nieuw glas bestellen. Mag ik u iets aanbieden?'

'O... dank u wel.'

Lucies knieën knikten zo fel dat ze blij was te kunnen gaan zitten.